ATLETISMUL ROMÂNESC LA ORA BILANȚULUI

Anul 1968, a fost dominat de cea mai valoroasă ediție a Jocurilor Olimpice, cu care prilej s-a ajuns la o reevaluare a forțelor în atletism, a potențialului și posibilităților atleților. Au fost corectate sumedenie de recorduri mondiale, dintre care unele au atins cifre de-a dreptul incredibile. Multe din rezultatele acestea au fost realizate la Mexico, în condițiile mult discutatei altitudini, despre care se anticipa că nu permite o aclimatizare optimă și nici rezultate strălucite. Realitatea este cea cunoscută...

Țara noastră a înregistrat un important succes la Jocurile Olimpice, atletismul situîndu-se în fruntea ramurilor sportive care au obținute rezultate bune. Ca o dovadă a prețuirii succeselor obținute de olimpicii români, Consiliul de Stat a acordat înalte distincții făuritorilor lor. Au primit ordine și medalii cinci atleți și cinci antrenori. În cuvîntul rostit cu această ocazie de tovarășul Nicolae Ceaușescu, se sublinia :

„Putem spune că rezultatele obținute de sportivii români în recenta întrecere sportivă mondială sînt bune. Eforturile dv au fost urmărite cu atenție de poporul nostru. Faptul că prima medalie a fost cucerită de o sportivă este încă o dovadă că femeile care reprezintă peste 50 la sută din populația României, sînt capabile, și în domeniul sportului, ca și în alte domenii, să fie din toate punctele de vedere pe picior de egalitate cu bărbații, să aducă o contribuție prețioasă la dezvoltarea societății noastre socialiste. De aceea, doresc în mod deosebit să exprim felicitări primei medaliate române în Mexic ; exemplul ei a constituit un îndemn pentru ceilalți sportivi ca să lupte pentru a cuceri locuri cît mai bune în cea mai mare competiție sportivă internațională".

Activiștii atletismului nostru, antrenorii și atleții sînt mîndri că aceste cuvinte calde au fost adresate sportivei Viorica Viscopoleanu, care a obținut la Mexico prima medalie olimpică de aur pentru delegația României.

de MIHAIL FLORESCU

Președintele F.R.A.

După cum se știe, atleții români și-au făcut debutul olimpic în anul 1928, dar rezultatele obținute la Amsterdam, ca și cele de la Berlin, în 1936, nu le-au permis să se facă remarcați, nici unul dintre ei nereușind să treacă de prima fază a preliminariilor competițiilor respective. Ulterior, situația participării lor a fost sensibil îmbunătățită : 1952 — 2 locuri șase, 1956 — 1 loc cinci, 1960 — 1 loc întîi, 1 loc trei și 1 loc cinci, 1964 — 2 locuri întîi, 1 loc trei, 2 locuri cinci și 1 loc șase, 1968 — 2 locuri întîi (**Viorica Viscopoleanu și Lia Manoliu**) și 2 locuri doi (**Mihaela Peneș și Ileana Silai**).

Trebuie reținut faptul că și alți patru dintre atleții români care au evoluat la Olimpiada a XIX-a, Valeria Bufanu, Olimpia Cataramă, Șerban Ciochină și Virginia Bonci, dacă ar fi realizat la Mexico performanțele obișnuite, obținute în atîtea concursuri preolimpice, puteau să se claseze și ei pe locuri fruntașe, ceea ce ar fi contribuit, desigur, la sporirea numărului de puncte obținute de echipa noastră.

1968, UN AN RECORD

Pentru a analiza activitatea unui întreg sezon este necesar să extindem aria cunoașterii la o serie de date concrete. O comparație cu nivelul internațional este desigur, criteriul optim de apreciere a rezultatelor.

În prezent, pe tabelele performanțelor mondiale și europene țara noastră figurează cu 2 recorduri deținute de **IOLANDA BALAȘ** și **VIORICA VISCOPOLEANU**. Numai 4 țări (S.U.A., U.R.S.S., Austria și R.F.G.) din cele peste 130 afiliate la I.A.A.F., au în această privință rezultate mai bune.

În bilanțurile internaționale la seniori și juniori, 1968 reprezintă un an record pentru atleții noștri.

Iată acest bilanț :

Clasarea pe plan mondial

Seniori :

— în primii 10 = 6 sportivi
— în primii 20 = 10 „
— în primii 50 = 32 „

Juniori :

— în primii 10 = 13 sportivi

Clasarea pe plan european

= 7 sportivi
= 15 „
= 46 „

= 24 sportivi

În 1967 numai 3 atleți români au fost cuprinși în bilanțul mondial și cel european, iar în 1966 : 4 și, respectiv, 6.

În 1968 au fost doborîte 186 recorduri republicane, între care : seniori = 40 ; juniori I = 64 ; copii = 9 ; sală = 73.

Important este și faptul că unele dintre acestea, în special la femei, sînt de o bună valoare internațională. Totuși, la multe probe ne găsim încă la un nivel foarte scăzut. Cercetînd tabelele recordurilor noastre constatăm că mai sînt unele performanțe vechi de peste un deceniu (greutate și 400 m bărbați), ca și faptul că multe recorduri republicane nu reprezintă astăzi aproape nimic pe plan internațional (200 m, 400 m, 5 000 m, 10 000 m, lungime, înălțime, greutate etc.).

În ceea ce privește valoarea de ansamblu a atletismului nostru, față de anul anterior, se constată un serios progres la nivelul primului rezultat și al mediei primilor 10, la seniori. Acestea sînt mai bune în 25 din 34 probe. La juniori nivelul primului rezultat este mai bun în 18 din 30 probe.

Aceste date arată că atletismul nostru de performanță merge pe un drum ascendent și că există premise reale pentru ca saltul valoric să fie în viitor și mai mare.

Rezultatele obținute nu ne pot face să trecem cu vederea, însă, alte aspecte, mai puțin plăcute. Astfel, dacă la **JOCURILE OLIMPICE AM OCUPAT LA FEMEI LOCUL II ÎN CLASAMENTUL PE NAȚIUNI**, într-un meci pe echipe cu U.R.S.S., R.D.G., R.F.G. etc, rezultatul ar fi cu totul altul. Acest lucru arată una dintre fețele negative ale atletismului nostru, și anume, că nu putem prezenta într-o întîlnire internațională cîte 2 atleți sau atlete de valoare, la majoritatea probelor.

Va trebui să facem eforturi deosebite pentru redresarea sprintului, a fondului și aruncărilor la bărbați, ca și pentru creșterea numărului de atlete de valoare, față de care, se pare, avem posibilități și perspective dintre cele mai favorabile.

La recentele Jocuri Olimpice și-au cîștigat dreptul la concurs doar doi atleți români (**Caralosifoglu** locul 9 la 20 km marș și **Ciochină** locul 13 la triplu salt), ceea ce, să recunoaștem deschis, nu ne satisface cîtuși de puțin. Neparticiparea lui **Mustață, Naghi, Șerban etc** la Olimpiadă se datorește unor deficiențe în desfășurarea activității lor de pregătire, unor carențe metodologice, dar și lipsurilor manifestate — de unii dintre ei — în viața sportivă.

Decalajul mare dintre valoarea probelor masculine și a celor feminine, constituie una dintre problemele către care trebuie îndreptată atenția tuturor celor care activează în atletism.

În centrul preocupărilor noastre din acest an a stat pregătirea olimpică. Aceasta a început, de fapt, în 1965 prin acțiunea nominalizării în fiecare regiune a sportivilor susceptibili de a participa la Jocurile Olimpice. Acțiunea nu a fost, însă, urmărită sistematic de către organele locale, astfel că sportivii respectivi, în majoritate, nu au ajuns acolo unde indicau angajamentele luate.

Ca principiu, pregătirea din 1968 a lotului olimpic s-a desfășurat cu rezultate bune, sub formă descentralizată, pînă în luna iulie. Procedînd astfel și în viitor, antrenorii și conducerile secțiilor de atletism vor avea toată responsabilitatea pentru realizarea integrală a planurilor de pregătire a atleților.

Se impune, însă, o și mai bună coordonare a muncii din partea federației, care va trebui să urmărească asigurarea tuturor celor necesare pregătirii pe bazele de atletism.

Ca și în acest an, pentru 1969, au fost întocmite listele cu normele de intrare în loturile republicane, europene și olimpice, precum și reglementarea selecționării pentru aceste loturi, pentru participările internaționale și pentru formarea echipelor reprezentative. În această direcție vom fi mai categorici în respectarea principiilor stabilite și nu vom mai admite trimiterea atleților în concursuri internaționale fără o prealabilă verificare și selecție.

Fotografia istorică a săriturii de 1,91 m — recordul mondial al Iolandei Balaș-Söter, realizat la Sofia, în iulie 1961

JUNIORII — ÎN CENTRUL ATENȚIEI

Problema juniorilor figurează, de asemenea, în centrul atenției federației noastre, fiind vorba doar de schimbul de mîine al atletismului românesc.

În 1968 activitatea juniorilor poate fi apreciată ca bună, dacă o vom raporta la nivelul internațional al acestei categorii de vîrstă. Astfel, la cea mai importantă competiție internațională, campionatele europene de la Leipzig, au fost obținute 2 medalii de aur, 2 medalii de argint și 4 de bronz. Echipa noastră s-a clasat pe locul 3, fiind o adevărată revelație.

La un alt concurs, cel al Speranțelor olimpice, **Mariana Filip** și **Petre Lupan** au cucerit prețioase victorii, România clasîndu-se, de asemenea, pe locul trei.

Aceste două competiții, de importanță europeană, au arătat că avem talente autentice care, bine îndrumate și pregătite, vor putea înregistra în viitorul apropiat rezultate de mare valoare.

În anul 1968 s-a încheiat competiția „cercurilor olimpice" organizată de Ministerul Învățămîntului și doi dintre cei mai merituoși elevi, cîștigători ai insignei, au fost trimiși să participe la Jocurile Olimpice.

Această competiție face parte dintr-o serie de inițiative lăudabile ale Ministerului Învățămîntului menite să popularizeze și să impulsioneze dezvoltarea atletismului în rîndurile școlarilor cît și pentru atragerea unui număr cît mai mare de participanți. În ceea ce privește „cercurile olimpice" apreciem că, în viitor, va trebui să li se acorde o și mai mare atenție, fiind vorba de o competiție care face trecerea de la caracterul de masă la marea performanță.

MARELE ROL AL ANTRENORULUI

În salutul adresat Conferinței pe țară a mișcării sportive de C.C. al P.C.R. și Consiliul de Miniștri, se arată :

„Un factor-cheie, atît pentru dezvoltarea și creșterea calitativă a sportului de masă, cît și pentru perfecționarea activității sportive de performanță, îl constituie asigurarea unui corp de antrenori și specialiști bine pregătiți. Performanțele cele mai valoroase obținute de sportivii fruntași pe plan mondial sînt strîns legate de faptul că pregătirea lor se realizează de către antrenori și specialiști care se sprijină pe cele mai înaintate cuceriri ale cercetării științifice în domeniul practicării sportului. În această privință, un rol important și sarcini de deosebită răspundere revin Institutului de Educație Fizică și Sport care trebuie să devină un centru puternic de formare a cadrelor de specialiști cu înaltă calificare".

Dezvoltarea actuală a educației fizice și sportului, atenția și sprijinul de care acestea se bucură din partea organelor conducătoare, indică exact măsura acestei răspunderi sociale și situează la un loc de frunte activitatea acelor antrenori care au înțeles misiunea pe care o au și își dedică priceperea acestui scop înalt al educației prin mijloacele educației fizice și sportului.

Țelul imediat al oricărui antrenor nu poate fi decît unul singur, acela de a valorifica la nivel superior potențialul tuturor atleților pe care îi are în pregătire. În strînsă legătură cu priceperea și dăruirea de sine a antrenorului, rezultatele vor fi cele urmărite, începînd cu acelea ale unui tînăr oarecare ce abia face primii pași pe stadion și terminînd cu cei care cuceresc titluri olimpice și recorduri mondiale.

Sportivii sînt în competițiile internaționale adevărați ambasadori ai unei țări. De aceea, relațiile de muncă dintre antrenori și atleți, trebuie să fie văzute, înțelese și analizate și prin prisma acestei răspunderi sociale.

Sportul de performanță reclamă — de la bun început — o recrutare selectivă. În acest domeniu sîntem încă descoperiți, datorită însăși dezvoltării stadiale a organismului uman care împiedică o previziune certă, cu adevărat științifică. Din acest motiv, baza de recrutare trebuie să fie cît mai largă.

Ameliorarea continuă a capacității de performanță este rezultatul aplicării planice a mijloacelor de antrenament. În ceea ce privește abordarea acestora, calea cea mai sigură este : jocul (11—12 ani), polivalența și prespecializarea (13—14 ani), polivalența și specializarea prezumtivă (15—16 ani), multilateralitatea și specializarea propriu-zisă (17—19 ani).

Planificarea de perspectivă a pregătirii copiilor trebuie să aibă la bază această cale logică, dependentă direct de imposibilitatea de a prevedea cu certitudine dezvoltarea fizică ulterioară, motrică și morfologică, a tinerilor. Or, o astfel de înțelegere a sarcinilor centrale ale pregătirii sportive implică, pe lîngă o ridicare continuă a nivelului cunoștințelor, și perfecționarea metodelor de antrenament.

Antrenorul trebuie să trăiască permanent în actualitate, nu numai în ceea ce privește informarea, dar și în privința generalizării creatoare a propriei sale experiențe.

Dacă ne referim la generalizarea experienței proprii și la transmiterea acesteia, ne dăm seama că aceasta derivă direct din două acțiuni preabile : planificarea și evidențele curente. Or, acestea nu trebuie și nici nu se pot baza pe memorizarea datelor, ci pe înregistrarea lor scriptică, prompt. **Iată de ce munca de planificare și evidență nu reprezintă o simplă probă de înregistrare. Ea este în fond una din verigile științifice de pregătire fizică și tehnică, o premisă obligatorie a îmbunătățirii multilaterale a muncii de antrenament, cu un randament mereu superior. Atît pregătirea fizică, de forță, cît și cea tehnică, de abilitate, trebuie să se desfășoare în mod științific, pe baza unor planuri minuțios întocmite și cu tenacitate urmărite pînă la realizarea lor completă.**

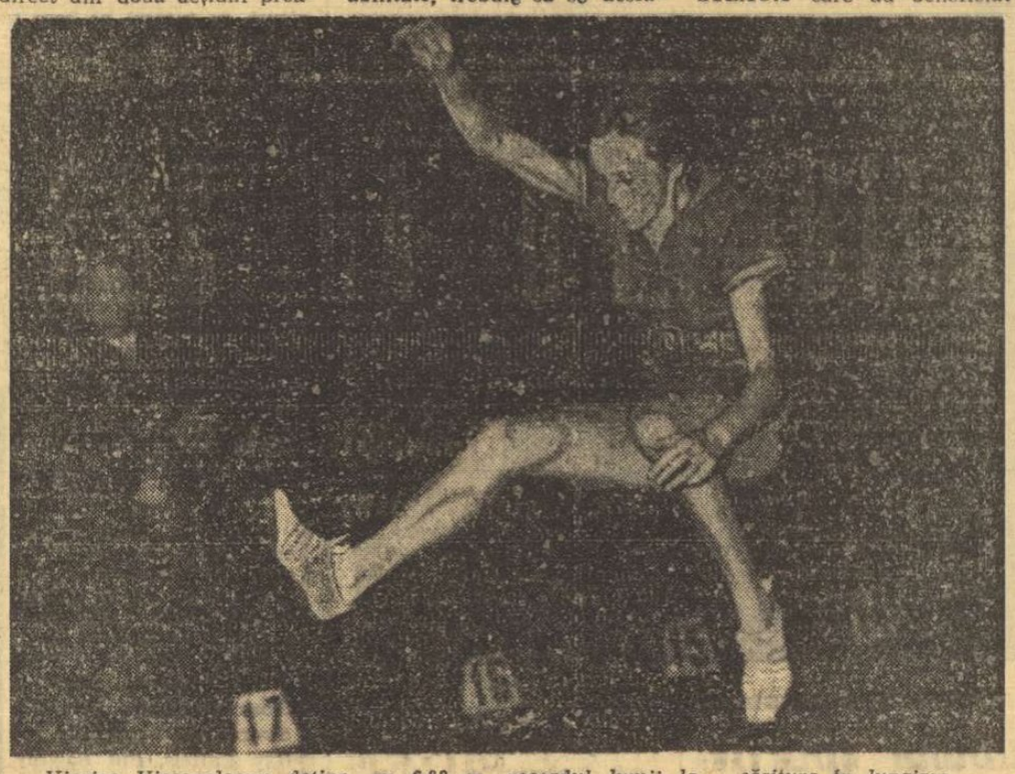

Viorica Viscopoleanu deține, cu 6,82 m, recordul lumii la săritura în lungime

UN OBIECTIV IMPORTANT : SECȚII PUTERNICE, BINE ÎNCADRATE

Activitatea secțiilor de atletism din cluburile și asociațiile sportive, școli sportive și licee cu program de educație fizică, au continuat să stea și în acest an în centrul atenției federației, deoarece le considerăm ca elemente de bază în formarea tinerilor atleți.

Un asemenea punct de vedere face greu de admis, ba chiar de neînțeles, împărțirea la care se recurge adesea — secții „de performanță" și simple secții. Mai degrabă este vorba de secții unde se lucrează bine și de altele cu o activitate necorespunzătoare.

Este evident că procesul de instruire și de formare a unui atlet, precum și condițiile generale în care activează o însemnată parte din secțiile noastre (prin aceste condiții nu înțelegem numai pe cele de asigurare materială a pregătirii sportive) determină situația ca în numeroase asemenea unități să nu existe atleți seniori de o valoare internațională.

Oricare din secțiile noastre pot avea însă copii și juniori de o valoare ridicată și poate fi deci o secție de performanță, la nivelul categoriei respective de vîrstă. Este clar că dacă vom avea secții puternice de juniori, mai tîrziu ele vor avea și seniori buni.

În concluzie, fiecărei secții, fiecărui antrenor trebuie să-i pretindem să lucreze pentru performanță la nivelul categoriilor de vîrstă ale elevilor săi, acordînd o atenție deosebită juniorilor.

În această privință F.R.A. a urmărit cu perseverență să consolideze organizatoric secțiile de atletism, să orienteze mai bine, pentru o eficiență sporită, activitatea lor, să îmbunătățească procesul instructiv-educativ și să le creeze condiții cît mai bune de lucru.

În această acțiune, am găsit înțelegerea și am primit sprijinul necesar din partea Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport, Ministerul Învățămîntului, Uniunii Generale a Sindicatelor din România, Uniunii Tineretului Comunist ca și al altor departamente.

Bineînțeles că eforturile făcute se află abia la început, așa că în viitor vor trebui alese și alte mijloace pentru obținerea unor rezultate și mai bune.

Din punct de vedere organizatoric am avut ca obiectiv crearea de secții puternice, încadrate cu mai mulți antrenori, a căror activitate să fie orientată spre lucrul pe anumite grupe de probe, pentru a elimina astfel fărămițarea organizatorică care a generat și continuă să genereze un proces de instruire nesatisfăcător. Trebuie să recunoaștem că mai avem încă multe de făcut și, în primul rînd, să luptăm cu concepția unor activiști sportivi de a crea în mod formal tot felul de secții mărunte.

În paralel am urmărit legarea mai strînsă a activității secțiilor de atletism din școli de organele Ministerului Învățămîntului, prin transformarea unor secții și centre de antrenament în secții ale școlilor sportive, pentru a le ușura astfel munca și pentru a înlesni controlul și îndrumarea lor.

Totodată, s-a luat măsura creării unor noi secții de atletism, în special, în școlile sportive, în localitățile unde pînă acum nu exista o activitate organizată, dar existau condiții (cadre, școli, baze sportive).

În toată țara funcționează, la ora actuală, 154 de secții cu 357 de antrenori, dintre care 178 cu normă întreagă. Din 186 orașe în 96 nu există nici o secție de atletism cu antrenori salariați !

În cadrul secțiilor existente sînt cuprinși într-o activitate sistematică circa 8 000 de atleți și atlete, ceea ce înseamnă că, în medie pentru cele 35 probe clasice (mai puțin ștafetele), contăm pe aportul a cîte 230 de atleți, ceea ce este însă extrem de puțin.

Ghiar în condițiile actuale acest total ar putea fi substanțial sporit fără a se dăuna calității muncii — dacă fiecare antrenor ar lucra cu un număr corespunzător de atleți. Iată o situație pe care va trebui s-o reglementăm în viitorul apropiat.

Anul 1968 a scos în evidență activitatea fructuoasă desfășurată în unele secții ca : Metalul București, care a dat 3 sportivi lotului olimpic, dintre care o campioană olimpică, 11 sportivi lotului republican de seniori și 6 sportivi lotului de juniori ; Școala sportivă Roman, care continuă buna tradiție de a da anual lotului republican de juniori noi elemente talentate ; liceele cu program de educație fizică din Brașov și Tg. Mureș, Clubul sportiv muncitoresc Cluj, școlile sportive nr. 1 și 2 din București, cele din Oradea și Cluj.

Trebuie subliniat, de asemenea, saltul calitativ marcat de unele secții, în trecut cu o activitate șterșă, ca **I.G.O. Suceava**, care a dat doi componenți lotului republican de seniori și doi sportivi lotului de juniori, **C.S.O. Pitești și Farul Constanța.**

De munca și bunele rezultate ale acestor secții sînt legate numele unor antrenori a căror pasiune și pricepere sînt demne de subliniat : **Silviu Dumitrescu, Olimpiu Constantinescu-Nehoi, Cristea Dinu, Arnold Kumer, Ion Ciotea, Gh. Biro, Gh. Kis, Gh. Stănescu, Tudor Ionescu, Dan Serafin, Ladislau Kiss, M. Sprînceană, Cornel Stănescu, Luca Mălușan, Ion Veliciu, Constantin Craia** ș.a.

Poate pare surprinzător că unele secții cu antrenori numeroși ca **Rapid, Progresul București, Steagul roșu Brașov, Petrolul Ploiești** ș.a. nu le apreciem cu un bilanț pozitiv în anul pe care-l încheiem, dar este explicabil dacă avem în vedere faptul că valoarea unei secții este dată de sumumul muncii și de rezultatele tuturor antrenorilor care lucrează în cadrul ei, de contribuția pe care fiecare din aceștia o aduc la ridicarea măiestriei sportivilor.

Or, este evident, nu ne putem declara satisfăcuți de activitatea acestor secții, încadrate cu numeroși antrenori, în care rezultatele sînt net sub posibilități, față de condițiunile create și de investițiile efectuate. O poziție similară o avem și față de secțiile cluburilor **DINAMO** și **STEAUA** care au beneficiat de condiții bune și care au avut posibilitatea să contribuie, mai mult decît au făcut-o, la ridicarea nivelului atletismului nostru de performanță.

Sînt unele secții în care activitatea se menține de multă vreme submediocră : **C.S.O. Iași, Crișul și I. C. Oradea, C.S.O. Galați, Ceahlăul P. Neamț, Electroputere Craiova, liceele cu program de educație fizică din București, Rm. Vîlcea și Iași, școlile sportive din Iași, Bistrița, Tr. Severin, Pitești, P. Neamț, Slatina**, pentru a nu cita decît cazurile care ies cu totul din comun.

Aceasta este, credem, principala cauză a situației actuale, nemulțumitoare, din atletismul nostru.

Există, după cum se vede, prea multe secții și prea mulți antrenori care de ani de zile nu produc nimic de valoare. Trebuie să fim bine înțeleși că nu putem aprecia activitatea oricărui antrenor doar după bunele sale intenții, după titlurile și cunoștințele sale, ci numai după rezultatele concrete ale muncii, adică după numărul de sportivi cărora le ridică anual clasificarea, în special la categoriile superioare, după numărul atleților dați loturilor republicane de seniori și juniori (și după rezultatele acestora în marile concursuri internaționale), după numărul recordurilor de seniori și juniori, titlurile de campioni pe care le obțin, după numărul participanților și rezultatele acestora la fazele finale ale campionatelor și concursurilor naționale.

Cauzele principale ale activității necorespunzătoare a antrenorilor sînt, în general, cunoscute. Deosebit de grav ni se pare faptul că în ciuda a nenumărate analize, încă nu au fost luate măsurile necesare de către organele teritoriale pentru educație fizică și sport, de către conducerile cluburilor și asociațiilor sportive, ale secțiilor de atletism și, în ultimă instanță, de către înșiși antrenorii respectivi.

Dacă în orientarea activității antrenorilor către lucrul pe anumite grupe de probe au fost realizate progrese, rămînem deficitari în problemele privind selecția și asigurarea unei stabilități a sportivilor în secții. Adeseori activitatea antrenorilor este reluată la scurte intervale cu alți tineri. Din controalele efectuate se constată o slabă frecvență a sportivilor la ședințele de pregătire ; volumul și intensitatea antrenamentelor sînt scăzute etc. Acestea sînt direcțiile în care va trebui să se acționeze cu fermitate în viitor, pentru a remedia lipsurile constatate mai sus.

În ultima vreme s-au manifestat semne încurajatoare, între care citățm, de exemplu, cazul cluburilor Steaua și Rapid, ai căror președinți au trecut la conducerea nemijlocită a secțiilor de atletism, la controlul, îndrumarea și rezolvarea operativă a tuturor problemelor legate de îmbunătățirea activității acestora, ceea ce reprezintă desigur un fapt pozitiv.

Saltul de calitate pe care-l așteptăm la nivelul secțiilor este condiționat, fără îndoială, de îmbunătățirea și perfecționarea cunoștințelor antrenorilor. Acesta este domeniul în care F.R.F., colegiul central al antrenorilor, ca și colegiile județene, au acționat prea puțin și doar în mod sporadic. Schimburile de experiență și puținele publicații care apar și care dezbat problemele atletismului, continuă să rămînă apanajul unui număr restrîns de antrenori, în special din marile orașe. Din păcate, regula nemărturisită, dar practicată pe o scară largă, este aceea ca fiecare să se descurce cum poate. Nu încape discuție că o asemenea situație trebuie de urgență curmată. Federația de atletism, prin colegiul central al antrenorilor, are ca principală obligație acțiunea de perfecționare a cadrelor prin organizarea sistematică a unor schimburi de experiență și consfătuiri prin editarea periodică a unor publicații de specialitate care să fie puse la îndemîna tuturor tehnicienilor de la orașe și sate, fie ei antrenori, profesori de educație fizică sau simpli instructori obștești.

PREOCUPĂRI ȘI INIȚIATIVE ALE COMISIILOR JUDEȚENE

Față de anii precedenți, activitatea a numeroase comisii teritoriale de atletism a marcat o substanțială îmbunătățire.

Elementul pozitiv — comun celor mai multe comisii județene — îl constituie, în mod special capacitatea remarcabilă dovedită în organizarea competițiilor locale sau chiar a unora republicane și internaționale. În această privință evidențiem comisiile județene Cluj, Bihor, Brașov, Argeș, cea a municipiului București.

Preocuparea și inițiativa a numeroase comisii județene au dus la îmbunătățirea calendarului competițional local, atît la nivelul secțiilor de atletism, cît și la cel al școlilor generale și liceelor. În acest sens, trebuie subliniată inițiativa organizării cu sprijinul inspectoratelor școlare de învățămînt, a numeroase concursuri de selecție, care au stimulat activitatea atletică din școli asigurînd secțiilor noi elemente talentate.

În activitatea comisiilor județene de atletism se constată, de asemenea, un sprijin mai eficient din partea organelor locale pentru educație fizică și sport. Remarcabil este și faptul că, mai mult decît în trecut, comisiile județene au format noi contingente de arbitri, în special din rîndurile elevilor din clasele superioare, asigurîndu-și astfel necesarul de arbitri pentru necesitățile locale.

Cu mici excepții, principala lipsă în munca comisiilor noastre județene o constituie faptul că ele nu au ajuns încă la stadiul în care să orienteze, să conducă și să sprijine, sub toate aspectele, activitatea atletică pe plan local. Nu-i mai puțin adevărat că unele consilii județene pentru educație fizică și sport sprijină prea puțin comisiile de atletism pentru soluționarea diferitelor probleme, manifestînd prea puțină înțelegere pentru activitatea acestora. Este cazul la Botoșani, Iași, Bistrița, Olt etc.

Nu poate fi despărțită activitatea necorespunzătoare a majorității secțiilor de atletism din aceste județe, de activitatea comisiilor județene și de modul în care organele locale pentru educație fizică și sport le acordă sprijinul necesar.

Comisiile județene de atletism vor trebui să devină mai combative, mai insistente în soluționarea nevoilor materiale ale secțiilor de atletism, să urmărească cu răspundere cheltuirea fondurilor destinate atletismului, exclusiv în interesul acestei activități și să sesizeze organele C.N.E.F.S. și F.R.A., toate deficiențele și eventualele nereguli.

O sarcină importantă și imediată, care stă în fața comisiilor din județele în care există săli de atletism, este urmărirea amenajării și dotării complete a acestora pentru activitatea de iarnă, planificarea utilizării lor pentru antrenament și organizarea de competiții.

★

Considerăm că succesele repurtate de atletismul nostru în 1968, în special la Jocurile Olimpice din Mexico, trebuie să însemne pentru toți sportivii, pentru conducerea mișcării sportive din țara noastră, noi și serioase obligații. Anul viitor la Atena, la campionatele europene, în 1970 în Franța, la „europenele" juniorilor și mai ales în 1972, la a XX-a Olimpiadă de la München, va trebui să trimitem loturi mai mari de atleți, mai bine pregătiți pentru a putea face față cerințelor în continuă creștere ale atletismului internațional. Pentru aceasta va trebui ca pregătirile să înceapă neîntîrziat și să angreneze un mare număr de performeri, de antrenori și profesori de educație fizică, de medici și alți oameni de știință, pe toți activiștii atletismului nostru. Numai în acest fel vom face ca steagul României socialiste să fie ridicat din nou pe cel mai înalt catarg !